

Helmer 12 Oktober 88.

Min älskade raka svödig bekym-
rade Pappa!

Tack för det lilla kortet i dag, som kom
min längtan och saknad efter dig
att säga ut hjertat upp i ögonen!

Kunde jag nu flyga af med stormen
som går rätt mot Finland, så gjorde
jag det i ögonblicket. Men ännu

måste jag sakna er och ni vänta
på mig några dagar. ^{De små} Båtarna från

Marielund gå nummer endast
en gång i veckan, och No, som

ambulerat afgång den 15 har för-
dröjts till den 17. Helmi reste i

tisdags, hon fick så påskyndade
bref från de sina. Jag hade gärna

rest med då, men kunde rätt icke
lämna stuna, innan hon får vitt

Jag väntar trossdag.

ode afgjordt hemifrån, och dessutom
ville jag nödvändigt göra åtminstone
en ordentlig smäckning här, för att
icke ha rest alldeles sonödig till Ekerö.
Nu har jag målat en strandbit med
postbryggan, hvilken Åke och
Anna tycka är riktigt fint och
tröflegt, hvaröfver jag är glad i själen.
Hade man nu kunnat komma här
från i går eller i dag, så hade jag
nog rest och låtit dessa inbäste
Gitt bref i Marielund, men
det går ingen båt före tidag!
Älskade älskade, vären i bordsna
på mig! jag kommer så oändligt
gerne hem och längtar så brännan-
de efter er, men hvad kan jag göra?
De sista dagarna har det regnat
och ruskat betydligt, så vi icke
kunat måla utte, men tänk ännu
i tidags var det så varmt i högen
strax ofrånför stranden, att vi sutto

i bara klädningarna och stusa ^{här} ~~ände~~
8 myggbett på sina ben! Vi äro
icke mycket af rusket, som bo i
Stora Stenhuset med fönster inåt
sand, det är endast då vi traska
ned till postvästarens för att äta
som det är litet kuschigt. Men vi
ha tillräckligt på oss tjocka ull-
strumpor och på händerna i galoskes-
na, skolar, vestar, kappor m.m. På
eftermiddagen gå vi en lång tur upp
åt byn och komma hem så varma
och glada, som vore det midsonnar.
Min älskade pappas bekymmer för
svalles och dylikt är bekänt
alldeles obefogade. Vi ha aldrig
gjort någonting, som kanat ge oss
anledning till prat, jag har nog så
stadiet för egen grannas försäkr
i den vägen. Men jag kan förstå
att minne kunna gälla en rikligt
in i förhållandena här, vilka förklara

det lif i föra, och så är det natur-
ligt, att då ni icke sett och lärt
känna vår vän Teke, det skall vara
svårt att begripa den förtroendet
som råder mellan oss. Han är full-
komligt som en bror för oss, och jag
är för honom hans äldsta systers
och trogna väninna, för hvilken
han lyser förtroende, respekt och
tillgifvenhet i hög grad. Han är
olik alla andra män jag känner,
och det skall bli mycket roligt om
han, såsom ibland blanda,
fram på vår vintern skuttar till
H. förs och Björkudden, få visa
honom för en; då skola nog alla be-
tänkligheter ryka. Det har varit
mycket fråga om att Anna skulle
stanna på Åland till i en ot jul,
och som bevis på hurdant förhållan-
det är, kan jag säga att jag tryggt
skulle berätta henne ensam med

(12. 10. 1888)

Sticke, fast hon är bara 23 år.

Skadken han eller hon skulle taga
minsta skada deraf. Men Annas
släktningar gå troligen icke in deri,
och om det af deras svar om
stora kommer med mig till Björk-

udden eller reser hen för att
sedan resa till Paris. Vi kan förstå
att jag känner mig tvungen vänta
på detta afgörande. Stora är en
så klok och fin och snäll flicka,
att man gärna gör för henne hvad
man kan, och kommer hon till
vårt hem, så är jag övertygad om
att vi alla skola hålla af henne.

Trö icke att vi låtas bö, fast bröten
ruskar utanför knutarna.

I dag är Anna pyntad till vore
dame med pudradt hår och mouche,
Sticke målas henne iolja, jag en
liten skizz i lepia. Det är förfärligt
roligt. Låta vi hemta f. m. kaffet

låt upp och ha det helt gemytligt.
Vi äta middag först kl. 4 för att
ha längre arbets tid. Evallarna gå
också helt bra. Stike ritat alltid,
vi rita oftast eller stoppa strumpor,
och så lagas jag the på mitt lilla
spiritkoff, och så fira vi brasa.

Det går minsann ingen nöd alls
för oss, om bara vi inte hade led-
sam t. efter mig.

Just nu hopar Stike in, skivande
glad med en god nyhet. Han hade
skickat en teffa till Edlund i H. förs
och vijs fått den såld för 150 kr.
Vi dansade allibop af glädje.

Och så säger Stike: Veta ni, jag
börjar stuskna till så förskräckligt,
att du inte hjälpa mig litet, stuma;
halsduken håller inte isop, och
vesten är sprucken i ryggen. Vända
upp (!) Nu sitter Stike iklädd en
skinnsröja, och stuma lappar bars

Kläder, i pudradt hår och moucler.
Ja, vet ni, lustigt är det och
oskyldigt som i Eden.

Jag skall telegrafera en lyckönskan
till Minckel i morgon.

Tisdag morgon resa vi härifrån
till Madelhamn, måste nat-
ta der, besamt nog, ty Åbo går
onsdag morgon. Då kommer man
först på onsdag e. m. till Åbo sedan
taget gått, men jag fördras i alla
fall jernvägen, så är jag återinställd
torsdag kväll hos er, i minskens
från Dickursby alldeles som förra
hösten. O, vore det skall bli gäfligt
att åter vara hos er, älskade, det
känns som en evighet sedan jag reste.
Stille ber ödmjukt hälsa och
säga att här är nog bra, om det bara
vare så litet med ryggar!
Stora hälsa och tackar för det
allra ödmjuktaste för pappas vänliga

välkommen till henne!
Farväl, kära älskade!
Varen lugna och glada! Med
Guds Skjeln är jag snart hos
er igen, friskt och lycklig.

Eder

Eja.

P. S. I Åbo ha vi Westerholms, som
taga vänlig vård om oss. I Marie-
hamnen ha vi Godenlyjelms. Post-
mästarna är utmärkt snälla.